

CARTA DOMINICAL

8 DE GENER DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA Maternitat (2)

Va costar molt que a l'Església s'arribés a proclamar que Maria era realment "Mare de Déu". Exactament 431 anys, quan així ho va declarar sinodalment l'Església a Efes. Era una afirmació realment escandalosa per als filòsofs benpensants, per a la raó il·lustrada, com ho pot ser avui.

No són només a les raons filosòfiques el que provoca escàndol aquesta afirmació, sinó també a aquesta idea tan generalitzada que ser mare és poc més que un acte biològic que una dona decideix segons el desig, la tendència, el moment oportú des del punt de vista social, econòmic o psicològic ("emocional"). Es veu que des d'aquí és molt difícil arribar a acceptar que una dona com Maria de Natzaret pugui arribar a ser considerada "Mare de Déu".

Benvinguda sigui a l'Església la reivindicació que la maternitat ha de ser un acte conscient i voluntari de la mare. Però voldríem que aquesta consciència i llibertat fes un pas més. És a dir, que fos un autèntic acte d'amor conscient i lliure, en continuïtat amb l'acte d'amor que és l'origen en el seu si d'una nova vida humana. Naturalment, si tampoc no és un acte d'amor conscient el moment d'engendrar vida, difícilment ho serà tenir un fill. Serà difícil, però no impossible; més encara serà desitjable, perquè és amor també saber rebre i acollir vida, encara que no hagi estat buscada...

Que Maria de Natzaret fos realment Mare de Déu només es pot entendre dins de la lògica de l'amor. La lògica de l'amor de Déu, de l'amor que Ell ens té, que és sempre fecund i com més perfecte és aquest amor en nosaltres, més fecund serà. "Engendrar Déu en nosaltres i en els germans..." No és aquesta la missió de l'Església i la de cadascú en ella?

Ho entenen molt bé els qui han penetrat vitalment en aquesta lògica de l'Esperit, com, per

exemple els nostres germans ortodoxos. Virgil Gheorghiu, en la seva coneguda obra "*L'hora vint-i-cinc*", confessava:

"La fe és exactament com la calor. Es transmet. Es rep de la mare. Amb la calor del seu si. De la seva llet. Dels seus llavis. En aquest moment és quan es comença a tenir fe. Com es deixa de tenir fred tocant alguna cosa calenta. Per a mi la fe és, en primer lloc, la calor de la mare. És la vida mateixa... Ens ha estat transmesa directament amb la vida per la nostra mare..."

Ella (la meva mare) era una "*teodidacta*" instruïda, no en una escola ni per si mateixa, sinó per Déu... La seva ignorància estava feta de simplicitat pura, la de posseir un únic i simple pensament, que escolta la Paraula sense jutjar-la..."

Sembla que s'ha estudiat seriosament la comunicació existent entre la mare i el fill que porta en el seu si i els resultats no deixen de ser sorprenents. Només això hauria de plantejar seriosos interrogants als defensors de l'avortament. Aquí volem reflexionar una mica més.

Entenem que la maternitat no sols és parir vida humana, sinó engendrar persones, en un procés que comença en el moment de la concepció i que segueix intensament durant el temps de l'educació... i tota la vida. De manera que la calor de vida, aquesta que fa viure, fa possible fins la mateixa fe en el Déu que estima maternalment.

No és una assignatura a aprendre, sinó una virtut (força) que s'ha de conrear en el cor lliure i generós.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat